

bud' že přehlíží ustanovení článku VI. amnestie, podle něhož předcházející odsouzení podle rozsudku okresního soudu v Karlíně ze dne 14. května 1926, T VI. 1174/25, tu nepřekáží, ano bylo podmíněné a odsouzený se podle právoplatného usnesení ze dne 12. září 1927 osvědčil, nebo že následkem nesprávného pojetí onoho ustanovení vidí závadu pro použití amnestie v trestech následujících, ač podle jasného doslovu cit. rozhodnutí presidenta republiky směrodatným jest stav věci dnem 28. října 1928, v den, kdy bylo rozhodnutí vyhlášeno a nabylo účinnosti. Jest podotknouti, že se krajský soud v Jičíně při rozhodování o návrhu státního zastupitelství na výkon trestu neprávem zabýval otázkou náhrady škody, ana v rozsudku obžalovanému náhrada škody, jak shora již uvedeno, uložena nebyla. Vzhledem ke tvrzení státního zastupitelství, že při ústním vyhlášení rozsudku odsouzenému náhrada škody podle sil uložena byla, jest podotknouti, že by se vzhledem k ustanovení § 270 posl. odst. a § 260 čís. 3 tr. ř. na doslovu písemného vyhotovení rozsudku ani jeho opravou nedalo již nic změnit. Usnesením krajského soudu v Jičíně ze dne 1. března 1930, Tk VIII. 1159/26, jímž bylo použití amnestie z 19. října 1928 na souzený případ bezdůvodně vyloučeno, byl, jak zmateční stížnost právem vytýká porušen zákon. Zákon byl však porušen i usnesením krajského soudu v Jičíně ze dne 19. září 1929, Tk VIII. 1159/26, pokud jím bylo prohlášeno, že lhůta podmíněného odsouzení obžalovanému běží dále do 19. února 1930 (správně 1931), jakož i usnesením vrchního soudu v Praze ze dne 14. ledna 1930, a opatřeními krajského soudu v Jičíně ze dne 28. ledna 1930, Tk VIII 1159/26 s tím souvisejícími a směřujícími k zařízení výkonu trestu. Vzhledem k doslovu amnestie z 19. října 1928 a k délce trestu na svobodě bylo v souzeném případě použití amnestie napovězeno. Nálezací soud nesměl v trestním řízení pokračovati, aniž dříve zkoumal, zda jsou či nejsou splněny podmínky amnestie, jež pro případ na první pohled přichází v úvahu. Touž povinnost měl i vrchní soud; dříve, než rozhodl o otázce výkonu trestu, měl zkoumati, zda se naň vztahuje rozhodnutí presidenta republiky o amnestii. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona, podle § 292 tr. ř. vyhověti a uznati, jak se stalo. Na krajském soudě bude, by v otázce, zda se na odsouzení obžalovaného vztahuje ona amnestie, učinil nové rozhodnutí, odpovídající tu zaujatému právnímu stanovisku.

Čís. 3989.

Jakmile právoplatným použitím rozhodnutí presidenta republiky ze dne 19. října 1928 platí domněnka § 1 odst. 2 zák. o podmíněném odsouzení, že vinník nebyl odsouzen, není tu předpoklad pro rozhodování, zda mají být vykonány oba tresty, ani pro to, zda má být podmíněně odložen i trest dodatečně přisouzený a pro určení, že zkušební doba, stanovená při pozdějším odsouzení, platí i pro první odsouzení.

Ustanovení § 18 odst. (2) zákona o podmíněném odsouzení platí i v případě, že na osvědčení se podmíněně odsouzeného bylo uznáno po-

užitím amnestie ze dne 19. října 1928; o takový případ však nejde, bylo-li již na konci zkušební doby pro trestný čin, spáchaný již před prvním rozsudkem, v běhu nové trestní řízení (§ 18 čís. 1 zákona).

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1930, Zm I 499/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze 6. prosince 1928, Tk II. 11.329/28, pokud jím byla prodloužena na tři roky zkušební lhůta, uložená obžalovanému rozsudkem okresního soudu na Král. Vinohradech ze dne 30. listopadu 1927, č. j. T 1088/27, a rozhodnutím vrchního zemského soudu v Praze ze dne 5. února 1929, č. j. Tov 81/29, pokud byl podle § 6 čís. 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. nařízen výkon trestu z téhož rozsudku, byl porušen zákon v ustanovení § 1 odst. 2 a § 6 čís. 4 zák. o podmíněném odsouzení ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n., jakož i v §§ 223, 226 tr. zák. vzhledem k §§ 64 čís. 11 a 103 Ústavní listiny z 29. února 1920, č. 120 Sb. z. a n. a na jich základě vydanému rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928 (čl. III. odst. 2); oba výroky se zrušují.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu na Král. Vinohradech ze dne 30. listopadu 1927, T 1088/27 byl obžalovaný odsouzen pro přestupek podvodu podle §§ 8, 197, 461 tr. zák. do vězení na 5 dnů, při čemž mu byl povoleno podmíněný odklad výkonu trestu se zkušební lhůtou jednoho roku. Pravoplatným usnesením okresního soudu trestního v Praze ze dne 27. listopadu 1928 byl mu tento trest podle rozhodnutí presidenta republiky ze dne 19. října 1928 prominut s účinky § 1 zákona o podmíněném odsouzení, že se totiž pokládá za to, že nebyl odsouzen. Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 6. prosince 1928, Tk II 11329/28 byl obžalovaný odsouzen pro zločin podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., spáchaný koncem října 1927, tudíž ještě před vynesením onoho rozsudku, vzhledem k němu a se zřetelem na § 265 tr. ř. do žaláře na 3 měsíce. Výkon tohoto trestu byl odložen se zkušební dobou tří roků, na kteroužto dobu byla prodloužena i lhůta podle rozsudku okresního soudu na Král. Vinohradech T 1088/27. Do tohoto rozsudku podalo státní zastupitelství odvolání co do trestu a co do přiznání podmíněného odkladu výkonu trestu. Rozhodnutím vrchního soudu v Praze ze dne 5. února 1929 Tov 81/29 bylo odvolání z výše trestu zamítnuto, odvolání z povolání podmíněného odkladu výkonu trestu však vyhověno a obviněnému podmíněné odsouzení nepovoleno. Zároveň byl podle § 6 čís. 4, zákona čís. 562/1919 sb. z. a n. nařízen výkon trestu z rozsudku okresního soudu na Král. Vinohradech T 1088/27.

Tím i oním rozhodnutím byl porušen zákon v ustanoveních ve výroku uvedených. Jakmile pravoplatným použitím rozhodnutí presidenta repu-

bliky z 19. října 1928 nastoupila podle poslední jeho věty s účinkem ke dni 28. října 1928 domněnka § 1 odst. 2 zák. o podm. odsouzení, že vinník odsouzen nebyl, nebylo tu v době, kdy zemský trestní soud v Praze dne 6. prosince 1928 a vrchní soud v Praze dne 5. února 1929 vynášely rozsudek odsuzující pro skutek spáchaný před oním prvním rozsudkem, již onoho prvního odsouzení a nebylo tudíž zákonného předpokladu § 6 čís. 4 zák. o podm. odsouzení ani pro rozhodování, zda mají býti vykonány oba tresty, jak uznal vrchní soud, ani však pro to, zda má býti podmíněně odložen i trest dodatečně přisouzený a pro určení, že zkušební doba, stanovená při pozdějším odsouzení, platí i pro odsouzení první, jak rozhodl zemský soud trestní v Praze. Zákon o podmíněném odsouzení má sice v § 18 odst. 2 ustanovení, podle něhož se dodatečným nařízením výkonu odloženého trestu zruší účinnost rozhodnutí, byť i právoplatného, že se podmíněně odsouzený osvědčil, to však jen pro případ, že dojde do roka po době zkušební k trestnímu řízení pro zločin spáchaný v době zkušební a že vinník je odsouzen; nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 3839 sb. n. s. uznal toto ustanovení za platné i v případě, že na osvědčení se podmíněně odsouzeného bylo uznáno použitím oné amnestie. O takový případ tu však nejde, neboť tu již na konci doby zkušební (dne 28. října 1928) bylo pro trestný čin již před prvním rozsudkem spáchaný v běhu nové trestní řízení (§ 18 čís. 1 zák.), jež by ovšem, ano rozhodnutí presidenta republiky o amnestii nemá ustanovení, jež by v takovém případě bránilo jeho plnému použití na trest již podmíněně uložený, nemohlo býti důvodem ani pro to, by se zkušební doba až do ukončení nového řízení prodloužila ve smyslu § 18 odst. 1 zák. Poněvadž však ani zákon neruší nijak účinnost takových rozhodnutí, ve kterých přes překážku tohoto ustanovení bylo právoplatně vysloveno, že se vinník osvědčil a že tedy účinek § 1 odst. 2 zákona nastal, lze se tím méně dotýkati právomocného usnesení, podle něhož tyto účinky nastaly na základě amnestie presidenta republiky, jejímuž použití, jak řečeno, ono zahájené řízení na překážku býti ani nemohlo.

Čís. 3990.

Podle §§ 427, 428 tr. zák. trestá se již rychlá jízda a není zapotřebí, by rychlá jízda byla zároveň i neobežřelou.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1930, Zm I 558/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Čes. Lípě ze dne 3. března 1930, č. j. To 51/30, jímž byl obviněný Valter L. podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přestupek podle § 427, pokud se týče podle § 428 tr. zák. byl porušen zákon v ustanovení §§ 427 a 428 tr. zák.